

VICKY & JOHN

Louis van Dievel

Vicky & John

Roman

Voor Leo Nagels, de echte.
1943 - 2014

© 2015 –Louis van Dievel & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
www.dievel.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Stephan Peleman

NUR 301
ISBN 978 94 6001 288 4
D/2015/11.767/238

e-boek ISBN 978 94 6001 289 1

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mhh. Met uw volle hand, John. En trager als ge wilt. En zachter. Dat is beter zie.
Waarom doet gij niks?
Wat moet ik doen?
Wat doet gij anders in bed? Hem vastpakken, bijvoorbeeld.
Subiet John, doe nu maar voort.
Straks is mijn stijve weg.
Wat mompelt ge nu?
Dat mijn goesting rap zal over zijn als het nog lang duurt.
Ge hebt toch een pil genomen?
Een halve.
Is dat genoeg?
Ge weet niet wat dat kost zeker?
Laat eens voelen. Wel, wel, wel...
Wat, wel wel wel?
Hij is precies groter dan anders. Ge hebt hem toch gewassen, hé John?
Met groene zeep.
Ge hebt al een vlek in uw onderbroek gemaakt, zie ik. Gij hebt er precies wel zin in.
Gij toch ook, hé Vicky.
Het begint te komen.
Gij zijt een diesel, altijd geweest.
Merci voor 't compliment.
Ge weet goed genoeg wat ik bedoel, Vicky.
...
Amai John, uw gezicht ziet knalrood. Is dat anders ook zo?
...
John, is uw gezicht anders ook zo rood?
Ja maar dan ziet ge dat niet omdat het donker is.
Ge gaat toch geen *attaque* krijgen, hé John?
Ik voel mij dik in orde, Vicky.
Hé, wat doet ge nu?
Ik probeer uw slip uit te trekken, wat anders?

Moet dat?
Vicky, het was wel uw idee.
Wat was er mijn idee?
Vrijen op de keukentafel, tiens.
Gij zijt er over begonnen, verleden week.
Nee gij, na die film op tv.
Och gij.
Dat wil ik ook nog wel eens, hebt ge gezegd, seks hebben op de keukentafel.
Daar weet ik niks meer van.
Nu kunnen we eigenlijk toch ons goesting doen, hé John, hebt ge gezegd, nu de kinderen het huis uit zijn.
Dat zal dan wel bij wijze van spreken geweest zijn.
Uw poezeke denkt er wel anders over, als ik dat zo voel.
Ge hebt uw nagels toch geknipt, mag ik hopen.
Ik heb mijn wijsvinger gesteriliseerd.
Och zotteke.
...
Hé, nog niet stoppen!
Ik moet mijn broek toch laten zakken.
Gij wilt echt neuken, of wat? Vinger mij eerst nog een beetje.
...
Zo genoeg?
John... gij kunt geweldig vingeren.
Zo goed?
Een beetje zachter. Iets meer naar boven. Nu met twee vingers.
U vraagt, wij draaien.
Goh, ik zak bijna door mijn benen.
Allez, legt u dan neer.
Op de keukentafel toch niet?
Wilt ge het liever op de vloer doen?
Op die koude stenen, dat zal wel.
Een beetje meer naar voren schuiven, Vicky, anders kan ik er

niet bij.
En waar moet ik dan met mijn benen blijven?
Leg uw voeten in mijn nek.
Gij denkt zeker dat ik in een circus werk?
Wacht, ik zal ze vasthouden.
En hopla.
Amai.
Amai, zeg dat wel.
De tafel kwikkelt een beetje.
Ik hoop dat ze uw gewicht kan dragen.
Hey zeg!
Grapje, Vicky.
Ha, dat doet deugd zie.
Tegen wie zegt ge het.
...
Wilt ge niet meer bewegen John?
Hoezo niet bewegen? Ik kan niet anders.
Als ge beweegt krijg ik zeer aan mijn rug.
Ik zal 't heel traag doen.
Noemt ge dat traag?
Ik doe mijn best.
Er hangt een stofnest aan de lamp.
Doe uw ogen dicht, dan hebt ge daar geen last van.
Ik moet de was nog ophangen.
Vicky, alstublieft.
Ik lach er een beetje mee, John.
Is het fijn?
Heel fijn. Maar mijn rug doet wel zeer.
Wilt ge stoppen? Wilt ge liever naar de slaapkamer?
Nee nee.
Zeker?
Nu weer rapper John.
Wablief?
Rapper, John, toe.

Ge moet weten wat ge wilt.
...
Komaan, John.
Oh Vicky.
Nog niet komen.
Na u, Vicky, altijd na u.
...
Godverdomme, er wordt gebeld.
We zijn niet thuis.
Stop ermee, John.
Dat ziet ge van hier.
John, ze bellen opnieuw.
Vicky, we zijn in ons eigen huis, we doen open als we goesting hebben.
Ja maar mijn goesting is nu wel over.
Vicky, nog eventjes, toe.
John, er komt iemand achterom. Hoort gij dat dan niet?
Godvermiljaarde, ik ging juist komen.
John, ik hoor de stem van onze Jonas, laat mij toch los...

1. Victoria en Jean-Pierre

Waarin we nader kennismaken met de hoofdpersonen en met hun nieuwe status.

Vicky Van Gorp werd in 1960 geboren in Turnhout en enkele dagen later door haar intussen nuchtere vader, aangevuld met twee getuigen die op het gemeentehuis rondhingen om een centje bij te verdienen, bij de burgerlijke stand aangegeven als Victoria. De naam was haar ouders opgedrongen door tante Victorine, haar doopmeter.

John Boonen was een jaar eerder in Kasterlee in de gemeentelijke boeken genoteerd als Jean-Pierre Boonen, zoon van André Boonen en Hortensia Leukemans. Jean-Pierre was een modenaam toen, al kostte het de vader heel wat overtuigingskracht en een bankbiljet van liefst honderd frank om de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand (een ploegmaat van André Boonen bij Sportkring Kasterlee in derde provinciale nota bene) ervan te weerhouden zijn Jean-Pierre als Johannes Petrus te boekstaven.

Hoe Jean-Pierre zijn moeizaam veroverde voornaam verloochende en zichzelf John ging noemen, komt later aan de beurt. We vermelden voor de volledigheid dat Jean-Pierre in zijn jeugd jaren enkel door zijn ouders, door opeenvolgende leerkrachten en door de onderpastoor, belast met de catechese, met zijn geboortenaam werd aangesproken. Op de speelplaats, bij de Chiro en in de bossen van Kasterlee waar hij met zijn medepubers sigaretten ging smoren en de kunst van het masturberen perfectioneerde, ging hij eerst als Jakke door het

leven om vervolgens, vanaf zijn vijftiende ongeveer, om god weet welke reden, bedacht te worden met de roepnaam Pirre.

Victoria Van Gorp had meer geluk met haar naam, als we dat zo kunnen noemen. Haar ouders kortten haar officiële naam al vanaf haar eerste levensdag af tot Vicky. Vier kinderen kregen Vicky en Jean-Pierre op hun beurt: Jonas, Jack, Lilly en Tommy. Ook hun ontstaansgeschiedenis hebt u te goed.

Tommy, de jongste, was als laatste uitgevloegen met een denderend ‘samenwoonfeest’ in de grote tuin van het ouderlijke huis aan de Kattenberg in Kasterlee. Van trouwen hadden Tommy en zijn vriend Carl niet willen weten, overigens tot grote maar goed verborgen gehouden opluchting Tommy’s ouders. Ondanks hun open geest waren ze in hun binnenste van oordeel dat de huwelijkse band alleen tussen man en vrouw kon worden gesloten. Toen de restanten van het legendarische feest waren opgeruimd – legendarisch vanwege de opkomst van zo’n driehonderd feestgangers, drie keer zoveel als uitgenodigd en vier keer zoveel als verwacht; legendarisch vanwege de komst van de lokale politie, om kwart over tien uur ’s avonds, om middernacht, en daarna om het uur tot zeven uur ’s ochtends, na een regen van klachten over foutparkeren, geluidsoverlast en aanstootgevend gedrag op de openbare weg; legendarisch ook vanwege de hartaanval die buurman Jos Van Ranst had gekregen toen hij door de beukenhaag naar het spektakel van dansende, flirtende en kussende mannen had staan loeren; legendarisch ten slotte omdat Vicky en John maanden later nóg werden aangesproken door vrienden en familie van de heteroseksuele kant die erbij waren geweest en voor wie het een mijlpaal in hun tot dan duf te noemen bestaan was geweest – waren ze tot het besef gekomen dat ze in een veel te groot huis woonden, met overvloedige, snel stoffig wordende kamers die twintig jaar lang het privé domein van hun kroost waren geweest.

Toen herhaalde oproepen aan Jonas, Jack, Lilly en Tommy om hun achtergelaten spullen op te komen halen onbeantwoord waren gebleven, had John een container laten aanrukken, die veertien dagen later voor minder dan een kwart gevuld weer was opgehaald, omdat John en Vicky het ofwel niet eens hadden kunnen worden over het al dan niet weggooien van relictten uit de jeugd van hun nageslacht (skates, surfplanken, snorkels, boeken, elpees, krakende muziekinstallaties, avondse computers, ouderwetse videospelletjes, strips, kleren en confituurpotten gevuld met verdroogde en verkrumelde hasj en onbestemde en onidentificeerbare substanties), dan wel omdat ze het niet aandurfd en het zelfs als een soort heiligschennis beschouwden om achtergelaten fotoalbums en dagboeken alleen nog maar te doorbladeren (zeker toen hun lastige dochter Lilly het vaste naaktmodel bleek te zijn van de lokale, bejaarde kunstenaar Lambert Van der Sijpe en Tommy zijn vroegere vriendjes én vriendinnetjes tot in alle verborgen hoekjes van hun jonge lijf had gefotografeerd) en ten slotte omdat ze na het verwijderen van vergeelde posters de vier kamers zouden hebben moeten herschilderen en dat daarvoor minstens drie en allicht vier lagen verf nodig zouden zijn.

We kunnen een sportkamer inrichten, had John geopperd, met een loopband en halters en een hometrainer. En ik wil ook wel een plekje waar ik eens alleen kan zijn, had Vicky hardop gedroomd, waar ik mijn tai chi kan doen zonder dat ge mij zit uit te lachen. Maak van uw huis een bed & breakfast, zo verdient ge er nog iets aan, hadden vrienden gesuggereerd. Over dat financieel verlokkelijke idee hadden Vicky en John een week nagedacht. Ik wil geen vreemden in huis, had Vicky de knoop doorgehakt. John had zich daar volmondig bij aangesloten.

Wat kwam onze Jonas eigenlijk doen? vroeg John zich luidop af na de uitgestelde maar voor beide partijen zeer be-

vredigend verlopen liefdesdaad, anders zien we hem nooit. En waar was Tania?

Weeniewaarom, of iets vergelijkbaars, mompelde Vicky die na het vrijen altijd bijna meteen in slaap viel.

En waarom wilde hij zijn oude kamer zien? Hij zal toch niet...

2. De coiffeuse van Lichtaart

*Waarin de oudste zoon zijn lief
bij Vicky en John wil parkeren.*

Ha, ge kunt ook eten aan zo'n keukentafel!

Jonas Boonen stak zijn nog natte hoofd tussen de kralen van het vliegengordijn. Hij grijsde breed. Het was zaterdagmiddag. John en Vicky zaten boterhammen te eten en de krant te lezen, hij het eerste katern, zij de weekendbijlage, tegenwoordig 'magazine' genoemd. Van *De Morgen*, uiteraard, zoals te verwachten was ten huize van de cultuurfunctionaris van een landelijke gemeente en een lerares godsdienst aan een vooruitstrevende katholieke school. Vicky bloosde als een jong meisje, John probeerde zijn gezicht een licht verbaasde uitdrukking te geven, zo van: waar hebt ge het over, jongen? Wat niet makkelijk was met een volle mond boterham met kweepeergelei.

Wel wel, anders zien we u in geen weken en nu twee keer in drie dagen. Wat hebt ge nodig?

Zet u, Jonas, eet ge een boterham mee? vroeg Vicky met een nog altijd lichtroze kleur.

Merci, ik heb boterkoeken gegeten in de kantine.

Jonas speelde libero in de reserveploeg van Kasterlee. Dat was op sportief vlak al generaties lang het hoogst haalbare gebleken voor de Boonens.

Jonas leek op zijn moeder. Hij had haar wipneus, haar grote sensuele mond, haar zwarte krullen. Ook de andere kinderen leken meer op hun moeder dan op hun vader, eigenaar van een typisch Kempense blonde rattenkop, maar Jonas nog het

meest. Die gelijkenis was Vicky's grote geheim, of toch ook weer niet. Toen Jonas verwekt werd, was ze het vaste lief van John, maar ging ze om de lieve vrede af en toe ook met zijn maat Jerry naar bed, een vreemde driehoeksverhouding die later nog aan bod komt. Toen Vicky zwanger bleek, trouwde ze in allerijl met John. Want al ging ze in Kasterlee voor vrijgevochten door, met dat soort dingen werd binnen haar familie niet gelachen. Daarom heette Jonas ook Jonas en niet John Junior, zoals de officiële vader had gewild.

Gij gaat dat kind een schone Vlaamse naam geven, had moeder Van Gorp min of meer bevolen, en gij gaat dat kind laten dopen.

Omdat de hoogzwangere Vicky niet in een positie was om hoog van de toren te blazen, was het aldus geschied. John was gezwicht voor de wens van zijn ouders om ook voor de kerk te trouwen. De argumenten waren van financiële aard geweest: zonder kerkelijk huwelijk geen 'opstartpremie'. Het jonge paar had geen nagel om aan hun gat te krabben en dus... Hij zat in zijn laatste jaar sociale hogeschool, zij was een wildebras van nog geen negentien en wilde Germaanse gaan studeren, of eender wat eigenlijk, als het maar ver genoeg van huis was. Het werd regentaat in Mechelen, en elke dag heen en terug met de bus van de NMVB, terwijl grootmoederlief voor de kleine Jonas zorgde.

John was naar de kapper gestuurd en had zijn schouderlange haar moeten laten 'fatsoeneren'. Uit wraak had hij een rood linnen trouwkostuum uitgekozen op kosten van zijn ouders. En Vicky was in haar zevende maand toch in het wit voor het altaar verschenen. In 1979 zag de wereld er helemaal anders uit dan nu, vooral in de Kempen.

Gaat ge het nog zeggen of moeten we raden? wilde John Boonen van zijn oudste weten.

Kan iemand die ik ken hier een tijdje komen logeren? vroeg Jonas. In mijn kamer, bedoel ik.

Aha, zei John, en wat moeten we daaronder verstaan? Iemand die ge kent?

Toch geen vrouw, Jonas? zei Vicky die altijd wat rapper van aannemen was geweest dan haar man.

Jonas keek naar de tippen van zijn schoenen en knikte.

Ge hebt toch geen lief, Jonas? vroeg Vicky, hoewel ze het antwoord al wist. Ze kende haar zoon. In gedachten was ze het huishouden al aan het reorganiseren.

En Tania?

Dat was een typische Boonen-vraag.

Ge gaat toch niet scheiden?

We weten het nog niet, va.

Hoe, ge weet het nog niet?

En hoe heet die vrouw en wat doet ze en is die nog getrouwd? Het was weer aan Vicky.

Betty.

Betty... Ze proefden de naam op hun tong.

Van Rompaey, Betty Van Rompaey, voegde Jonas er ongevraagd aan toe.

Toch niet de coiffeuse van Lichtaart?

Jonas knikte onwillig.

En weet haar man ervan?

Jonas zuchtte diep.

Die Betty is al in de veertig, Jonas!

En ik ben vierendertig.

Heeft ze kinderen, Jonas?

Drie, nee, vier.

Vier kinderen!

Komen die klein mannen hier dan ook 'logeren', gelijk gij dat noemt, Jonas?

De jongste is twaalf jaar, moe.

Dat is al eender, Jonas.

De kinderen willen bij hun vader blijven.

Nu nog schoner!

En voor hoe lang zou het zijn?
Tot als het duidelijk is.
Tot als wat duidelijk is?
Of Betty gaat scheiden en of Tania wil scheiden.
Oh, dat is nog niet zeker? Er klonk een sprankeltje hoop in de stem van Vicky.
Jonas schudde amper zichtbaar van nee.
Ja of nee?
Dat is hier precies een ondervraging bij de politie.
Het is toch normaal dat we willen weten wie we in huis nemen, Jonas.
Oh, het is dus al beslist! Heb ik daar dan niks over te zeggen?
Merci, moe.
Zeg, en komt gij uw Betty dan bezoeken, zal ik maar zeggen?
Ja, zeker.
En moeten wij dan het huis uit of wat?
Dat komt wel in orde, John.
En gaat ge die dame nog aan ons voorstellen?
Kom een van de dagen eens langs met uw Betty, Jonas.
Zal ik haar roepen? Ze zit in de auto te wachten.

3. The story of Long John B & The Bobcats

Waarin we getuige zijn van de geboorte van een rockband die het leven van de hoofdpersonen mee zal bepalen.

Waar een rockfestival wordt georganiseerd, worden rock-groepjes opgericht – dat is een wet van Meden en Perzen. Meestal is het enige en hoogste doel van de stichting van de band het veroveren van een plekje op de affiche van het plaatselijke festival. De naam mag in de allerkleinste letters afgedrukt staan, dat geeft niet. Als hij maar op papier staat, als er maar achteloos naar kan worden verwezen aan de toeg van de kroeg of aan de tapkast van de jeugdclub, als er maar vaak over kan worden nagekaart, uit den treure zelfs, in dezelfde drankgelegenheden. In Kasterlee was dat niet anders. Daar had in 1968 Kastival het licht gezien. Pink Floyd kwam er optreden, de Kinks stonden er op het podium. Later werd het wat minder, maar het festival bleef bestaan. En zo werd in het pompoendorp Kasterlee, in het jaar 1976, in de schoot van jeugdclub De Vijf Frank, de rockband The Bobcats boven de doopvont gehouden. Het was op een zaterdagavond gebeurd, omstreeks kwart voor vier, een uur waarop de jonge Jean-Pierre Boonen, toen nog gemeenzaam Pirre genoemd, al lang thuis had moeten zijn en de jeugdclub gesloten. Jean-Pierre Boonen had voor zijn zestiende verjaardag een brommer gekregen van zijn ouders, hoewel hij daar niet eens om gevraagd had. Tot ontsteltenis van diezelfde ouders ('Gij ondankbare!') verkocht